

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6Co/126/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7221209500
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viktória Midová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:7221209500.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viktórie Midovej a sudkýň JUDr. Andrey Galdunovej a JUDr. Moniky Koščovej v spore žalobcu: A. B. C., nar. X.X.XXXX, bytom v D. E., F. XX, zastúpený Mgr. Oto Saloky, advokát, so sídlom v Prešove, Hlavná 94, proti žalovanému: Slovenská republika, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra SR, so sídlom v Bratislave, Štúrova 2, o náhradu škody, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice II sp.zn. 42C/41/2021 zo dňa 24. apríla 2023

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok Okresného súdu Košice II č.k. 42C/41/2021-161 zo dňa 24. apríla 2023.

N e p r i z n á v a stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Košice II (ďalej len súd prvej inštancie alebo len súd) zhora označeným rozsudkom zamietol žalobu a stranám sporu náhradu trov konania nepriznal.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal náhrady škody z nezákonného rozhodnutia, ktorým bolo uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 19.11.2002, konkrétne domáhal sa zaplattenia ušlého služobného príjmu v sume 178.764,66 € s príslušenstvom a náhrady nemajetkovej ujmy v sume 31.500 €.

3. Vykonaným dokazovaním vzal súd za preukázané vznesenie obvinenia voči žalobcovi uznesením Krajského úradu justičnej polície Policajného zboru v Košiciach zo dňa 19.11.2002, ako aj skutočnosť, že rozsudkom Okresného súdu Košice II zo dňa 26.9.2017 sp. zn. 6T 141/2005 bol žalobca spod obžaloby v celom rozsahu oslobodený. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie prokurátor, o ktorom Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd dňa 23.4.2018 uznesením vyhláseným na verejnom zasadnutí rozhodol tak, že odvolanie prokurátora zamietol. Týmto dňom, t.j. 23.4.2018 nadobudol právoplatnosť oslobodzujúci rozsudok Okresného súdu Košice II sp. zn. 6T 141/2005. Na tomto verejnom zasadnutí bol prítomný obhajca žalobcu a tomuto bolo následne uvedené rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach doručené dňa 7.6.2018. Žalobcovi bolo toto uznesenie doručené dňa 4.6.2018. Listom zo dňa 23.4.2021 žalobca požiadal Generálnu prokuratúru SR o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, pričom generálna prokuratúra listom zo dňa 30.6.2021, doručeným právnenému zástupcovi žalobcu dňa 6.7.2021, žalobcovi oznámila, že neboli splnené zákonné podmienky pre uspokojenie jeho nároku.

4. Právne súd posudzoval vec podľa § 1 ods. 1, § 22 zákona 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len zák. 58/1969 Zb.) v spojení s ust. § 27 zákona 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len zák. 514/2003 Z.z.) a podľa ust. § 1 písm. a/ a § 8 písm.

a/ zákona 62/2020 Z.z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony (ďalej len zák. 62/2020 Z.z.).

5. Vzhľadom na námietku premlčania vznesenú žalovaným zaoberal sa v prvom rade jej (ne)dôvodnosťou.

6. Konštatoval, že začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je viazaný na doručenie (oznámenie) nezákonného rozhodnutia, čo bolo v tomto prípade dňa 19.11.2002, kedy Krajský úrad justičnej polície v Košiciach uznesením ČVS:KÚV-29/OVEK-2000 obvinil žalobcu z trestného činu podvodu. Oslobodzujúci rozsudok v tejto veci nadobudol právoplatnosť 23.4.2018. Trestné stíhanie žalobcu, ktorého výsledkom bolo jeho oslobodenie spod obžaloby, trvalo viac než 10 rokov a k uplynutiu objektívnej premlčacej doby tak došlo ešte pred jeho ukončením. Tým, že trestné konanie vedené proti žalobcovi prebiehalo viac ako 10 rokov a jeho výsledkom bolo oslobodenie spod obžaloby, žalobca objektívne nemohol uplatniť právo na náhradu škody podľa zákona o zodpovednosti za škodu pred uplynutím 10-ročnej doby od doručenia (oznámenia) nezákonného rozhodnutia, ktorým mala byť spôsobená škoda. Žalobca sa teda dostal do situácie, kedy by skoršie uplatnenie nároku v rámci plynutia objektívnej premlčacej doby v čase pred jeho oslobodením spod obžaloby znamenalo odmietnutie nároku na náhradu škody pre predčasnosť a neskoršie uplatnenie je už premlčané.

7. S poukazom na rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 176/2021, IV. ÚS 542/2013 a III. ÚS 44/2017 dospel k záveru, že žalobca nezavinil márne uplynutie objektívnej premlčacej doby, keďže táto uplynula skôr, než bol právoplatne spod obžaloby oslobodený, a preto sú tu dané dôvody, v zmysle ktorých vo vzťahu k objektívnej premlčacej dobe je potrebné vznesenie námietky premlčania žalovaným považovať za konanie v rozpore s dobrými mravmi. Z týchto dôvodov k uplynutiu objektívnej premlčacej doby súd neprihliadol a vznesenú námietku premlčania posudzoval výlučne z hľadiska plynutia subjektívnej premlčacej doby.

8. Konštatoval, že z hľadiska určenia začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je relevantný okamih, kedy bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým bolo nezákonné rozhodnutie zrušené. V prejednávanom spore má rozhodnutie o oslobodení žalobcu spod obžaloby také účinky, aké by malo samotné rozhodnutie o zrušení nezákonného rozhodnutia. Okamih začiatku plynutia premlčacej doby je treba spájať s okamihom, kedy rozhodnutie o oslobodení žalobcu spod obžaloby bolo právoplatné. Vychádzajúc z momentu právoplatnosti oslobodzujúceho rozsudku Okresného súdu Košice II sp. zn. 6T 141/2005, ktorým bol deň 23.4.2018, stanovil začiatok plynutia trojročnej premlčacej doby týmto dňom. Zdôraznil, že rozhodujúcim z hľadiska začatia plynutia premlčacej doby je doručenie oslobodzujúceho rozsudku a nie uznesenia Krajského súdu v Košiciach o zamietnutí odvolania prokurátora. Premlčacia doba pritom nemôže začať plynúť skôr, ako toto rozhodnutie nadobudne právoplatnosť a súčasne skôr, ako sa o tejto skutočnosti poškodený dozvie. V prejednávanom prípade ide o ten istý deň, t.j. 23.4.2018, keďže na verejnom zasadnutí dňa 23.4.2018, na ktorom bolo vyhlásené uznesenie o zamietnutí odvolania prokurátora, bol prítomný obhajca žalobcu a tomuto bolo uznesenie oznámené.

9. Vychádzajúc zo začiatku plynutia premlčacej doby dňom 23.4.2018 súd konštatoval, že premlčacia doba by uplynula dňa 23.4.2021. V priebehu plynutia premlčacej doby bolo zákonom č. 62/2020 Z.z. jej plynutie pozastavené v dobe od 27.3.2020 do 30.4.2020 a v dobe od 19.1.2021 do 28.2.2021, spolu 74 dní (správne 76 dní - poznámka odvolacieho súd), kedy lehota spočívala, preto súd posunul koniec premlčacej doby na deň 6.7.2021 (správne 8.7.2021 - poznámka odvolacieho súd). Zároveň žalobca dňa 23.4.2021 doručil Generálnej prokuratúre SR žiadosť o prerokovanie nároku na náhradu škody, ktorej žalovaný nevyhovel, čo oznámil žalobcovi listom zo dňa 30.6.2021, ktorý bol obhajcovi žalobcu doručený dňa 6.7.2021. V tomto období taktiež neplynula lehota, pričom išlo o obdobie 74 dní a po pripočítaní tejto doby subjektívna premlčacia doba uplynula až 18.9.2021, resp. až najbližší pracovný deň, t.j. 20.9.2021. Keďže však bola žaloba podaná na súde až dňa 12.11.2021, bola podaná po uplynutí premlčacej doby a vzhľadom na žalovaným vznesenú námietku premlčania súd žalobu zamietol.

10. Súd doplnil, že aj v prípade počítania začiatku plynutia premlčacej doby od doručenia uznesenia Krajského súdu v Košiciach o zamietnutí odvolania prokurátora obhajcovi žalobcu, t.j. odo dňa 7.6.2018, pri trojročnej premlčacej dobe vrátane období, kedy spočívala (3 roky + 74 dní - správne 76 dní + ďalších

74 dní), táto uplynula pred podaním žaloby 1.11.2021 (správne 3.11.2021- poznámka odvolacieho súdu). Keďže žalobcovi bolo predmetné uznesenie Krajského súdu v Košiciach doručené už 4.6.2018, aj v prípade, ak by súd pri počítaní počiatku premlčacej doby vychádzal z uvedeného dátumu, bol by ku dňu podania žaloby nárok premlčaný.

11. Na návrh žalobcu sa súd aj vo vzťahu k subjektívnej premlčacej dobe zaoberal otázkou, či je možné považovať vznesenie námietky premlčania žalovaným za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi. Aj v tomto prípade súd vychádzal z okolností danej veci, zobral do úvahy charakter uplatneného práva a dôvody, pre ktoré právo na náhradu škody nebolo uplatnené pred uplynutím 3-ročnej premlčacej doby. Na rozdiel od objektívnych dôvodov, pre ktoré došlo k márnemu uplynutiu 10-ročnej objektívnej premlčacej doby, v prípade márneho uplynutia 3-ročnej subjektívnej premlčacej doby žiadne objektívne dôvody neboli preukázané. Žalobca v tomto smere poukázal na to, že v období rokov 2020 - 2021 platili prísne opatrenia v súvislosti s ochorením COVID-19, ktoré bránili osobným stretnutiam žalobcu a jeho právneho zástupcu. Iné dôvody, pre ktoré by mal súd vznesenú námietku premlčania vo vzťahu k 3-ročnej subjektívnej premlčacej dobe posúdiť ako konanie v rozpore s dobrými mravmi, žalobca neuviedol.

12. Subjektívna premlčacia doba plynula od 23.4.2018 do 20.9.2021. Žalobcom namietaná skutočnosť, že v pandemickom období rokov 2020/2021 bola realizácia právnych úkonov obmedzená, bola zohľadnená tým, že premlčacia doba počas obmedzení neplynula. Uvedené preto nemôže byť dôvodom pre posúdenie vznesenej námietky premlčania ako konania v rozpore s dobrými mravmi. A týmto dôvodom nemôže byť ani obmedzený osobný kontakt žalobcu a jeho právneho zástupcu. Súčasná úroveň komunikačných kanálov umožňuje osobám výmenu ústnych a písomných informácií a tiež výmenu listín a písomností aj bez osobného stretnutia. Márne uplynutie subjektívnej premlčacej doby podľa názoru súdu nebolo spôsobené objektívnymi okolnosťami, ale ide o dôsledok (ne)konania samotného žalobcu. Preto súd námietku premlčania 3-ročnej subjektívnej premlčacej doby neposúdil ako konanie v rozpore s dobrými mravmi.

13. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov súd žalobu zamietol a v zmysle § 255 ods. 1 CSP stranám sporu náhradu trov konania nepriznal, pretože žalobca pre neúspech v spore nemá nárok na náhradu trov konania a úspešnému žalovanému trovy konania nevznikli.

14. Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/, e/ a h/ CSP a navrhol zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne po doplnení dokazovania vo veci rozhodnúť tak, že súd žalobe vyhovie a prizná mu nárok na náhradu trov celého konania v plnom rozsahu. Vytýkal súdu, že nevykonával dôkaz jeho výsluchom, v ktorom sa chcel vyjadriť aj k dôvodom, prečo námietka premlčania je v rozpore s dobrými mravmi aj vo vzťahu k subjektívnej premlčacej lehote, čím porušil jeho právo na spravodlivé súdne konanie. Znovu zopakoval, že je cudzím štátnym príslušníkom a opatrenia proti šíreniu ochorenia COVID-19 boli v čase prípravy zastúpenia a uplatňovania nárokov žalobcu v cezhraničnom styku mimoriadne prísne. Zároveň aj širšie okolnosti trestného konania proti žalobcovi odôvodňovali potrebu vec prejednať s právnym zástupcom pred podaním žaloby aj osobne a nie prostredníctvom elektronickej komunikácie. Nie je teda postačujúce konštatovanie súdu, že premlčacia doba neplynula počas 76 dní v rokoch 2020 až 2022. Súd teda nesprávne právne posúdil vznesenú námietku premlčania, ak ju nepovažoval za odporujúcu dobrým mravom. Vytýkal tiež súdu, že v odôvodnení rozsudku neuviedol, že z akých dôvodov odmietol vykonať dôkaz jeho výsluchom, v dôsledku čoho je rozsudok aj nepreskúmateľný. Zo všetkých týchto dôvodov považuje rozhodnutie za vecne nesprávne.

15. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Argumentoval tým, že súd založil svoje rozhodnutie na premlčaní uplatneného nároku v subjektívnej premlčacej dobe a výsluch žalobcu tak nebol potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností. Išlo o riešenie právnej otázky, ktorú súd vedel zodpovedať aj bez výsluchu žalobcu. Rozdielny právny názor žalobcu na právne posúdenie veci mohol žalobca prezentovať tak v záverečnej reči, ako aj v podanom odvolaní, avšak vykonávanie dokazovania výsluchom žalobcu v tomto smere nie je relevantné, keďže dôkazy majú slúžiť na preukázanie skutkových tvrdení a nie na to, ako má súd vec právne posudzovať. Stotožnil sa aj so záverom súdu, že vznesená námietka premlčania nie je v rozpore s dobrými mravmi. Žalobcom namietaná skutočnosť, že v pandemickom období rokov 2020/2021 bola realizácia právnych úkonov obmedzená, bola zohľadnená práve tým, že premlčacia doba počas obmedzení neplynula. Žalobcovi

tak bolo na uplatnenie nároku fakticky poskytnutých ďalších 76 dní. Ak napriek tejto skutočnosti svoj nárok na súde neuplatnil včas, uvedené nemožno hodnotiť inak, ako porušenie zásady „vigilantibus iura scripta sunt“, t.j. práva patria bdelym. Neobstojí ani námietka žalobcu, že širšie okolnosti trestného konania proti žalobcovi odôvodňovali potrebu vec prejednať s jeho právnym zástupcom osobne a nie prostredníctvom elektronickej komunikácie, keďže v súčasnosti je elektronická komunikácia na takej úrovni, že medzi osobným a elektronickým prejednaním veci neexistujú v podstate žiadne rozdiely. Žalobca sa tak mohol vyhnúť premlčaniu včasným podaním žaloby, pričom jednotlivé dôkazy mohol doplniť aj neskôr. Nakoniec argumentoval tým, že neodôvodnenie nevykonania dôkazu nemalo za následok odňatie práva konať, keďže v posudzovanom spore sa nejedná o nedostatočné odôvodnenie takej skutočnosti, na ktorej súd založil svoje rozhodnutie. Z týchto dôvodov navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

16. Ďalšie vyjadrenia v spore podané neboli.

17. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

18. Rozsudok je vo výroku vecne správny, preto ho odvolací súd podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

19. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 7. novembra 2023 o 9.05 hod., pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 31.10.2023 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 219 ods. 1, 3 CSP.

20. Žalobca uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/, e/, h/ CSP, t.j. súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (b/), súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (e/) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (h/).

21. Odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

22. Súd vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonanie ďalších dôkazov nebolo potrebné, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 191 a § 192 CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, riadiac sa pritom právnym názorom vysloveným Krajským súdom v Košiciach v zrušujúcom uznesení sp. zn. 6Co/154/2022 zo dňa 30. januára 2023 a neboli zistené žiadne vady, týkajúce sa procesných podmienok, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie v spore, preto odvolací súd rozsudok ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

23. Správne, podrobné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

24. Súd svoje úvahy, ako dospel k skutkovým a právnym záverom, podrobne uviedol v odôvodnení napadnutého rozsudku s poukazom na dôkazy, ktoré vykonal a právne predpisy, ktoré aplikoval a odôvodnenie rozsudku dáva odpoveď na všetky otázky podstatné z hľadiska rozhodnutia vo veci.

25. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o premlčaní žalobou uplatneného nároku v subjektívnej premlčacej dobe z dôvodov, ako ich podrobne uviedol súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, na ktoré dôvody odvolací súd v celom rozsahu odkazuje a na tomto mieste ich neopakuje.

26. Podstatou odvolacích námietok žalobcu je nesprávny právny záver súdu o premlčaní žalobou uplatneného nároku v subjektívnej premlčacej dobe v nadväznosti na tú skutočnosť, že súd nevykonal dôkaz jeho výsluchom, v ktorom by sa bol vyjadril aj k dôvodom, prečo námietka premlčania vznesená žalovaným je v rozpore s dobrými mravmi aj vo vzťahu k subjektívnej premlčacej dobe. Zároveň vytýkal

súdu, že nevykonanie tohto dôkazu neodôvodnil a vyššie uvedeným postupom došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

27. Porušenie práva na spravodlivý proces je odvolacím dôvodom v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, ktorý je vymedzený tak, že odvolanie možno odôvodniť tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

28. Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

29. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach vyslovil názor, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (rozhodnutie sp. zn. III. ÚS 332/09). V súlade s judikatúrou ústavného súdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky ustálil svoju judikatúru (napr. rozhodnutia sp. zn. 4Cdo/100/2018, 5Cdo/202/2018, 5Cdo/138/2018) tak, že procesnému právu strany sporu navrhovať dôkazy zodpovedá povinnosť súdu nielen o vznesených návrhoch (a dôkazoch) rozhodnúť, ale tiež, pokiaľ im nevyhoví, vo svojom rozhodnutí odôvodniť, prečo, z akých dôvodov tak neurobil. Nevyhovenie dôkaznému návrhu strany sporu možno založiť len tromi dôvodmi. Prvým je argument, podľa ktorého tvrdená skutočnosť, ku ktorej overeniu alebo vyvráteniu je navrhnutý dôkaz, je bez relevantnej súvislosti s predmetom konania. Ďalším je argument, podľa ktorého dôkaz neoverí/nevyráti tvrdenú skutočnosť, čiže vo väzbe na toto tvrdenie nedisponuje vypovedacou potenciou. Nakoniec tretím argumentom je nadbytočnosť dôkazu, t.j. argument, podľa ktorého určité tvrdenie, ku ktorému overeniu alebo vyvráteniu je dôkaz navrhovaný, bolo už terajším konaním bez dôvodných pochybností overené alebo vyvrátené. Ak tieto dôvody zistené neboli, súd postupuje v rozpore s čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ktoré garantujú pre stranu sporu ústavné právo na spravodlivý proces, čiže táto dôkazná vada (tzv. opomenuté dôkazy) takmer vždy založí nielen nepreskúmateľnosť vydaného rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, ale súčasne tiež jeho protiústavnosť.

30. V súvislosti s odvolacími námietkami žalobcu odvolací súd poukazuje na to, že dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd nie je v civilnom konaní viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vecou súdu, a nie sporových strán.

31. V prejednávanej spore neboli zistené vady v procese dokazovania a v procese vyhodnotenia dôkazov, ktoré by zakladali porušenie práva žalobcu na spravodlivý súdny proces.

32. Súd vykonal všetky dôkazy podstatné z hľadiska zistenia skutkového stavu potrebného pre posúdenie (ne)dôvodnosti vznesenej námietky premlčania žalobou uplatneného nároku a na posúdenie tejto otázky nemohol mať žiaden vplyv ani výsluch žalobcu.

33. Pokiaľ žalobca v odvolaní uvádza, že vo svojom výsluchu by sa bol vyjadril k dôvodom, prečo námietka premlčania žalovaného neobstojí pre rozpor s dobrými vzťahmi ani vo vzťahu k subjektívnej premlčacej dobe, odvolací súd uvádza, že tieto dôvody uviedol jeho právny zástupca na pojednávaní dňa 24.4.2023 a s týmito dôvodmi sa argumentačne súd prvej inštancie vypořiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku (ods. 38. a 39. odôvodnenia rozsudku), pričom existenciu iných dôvodov, pre ktoré by mala byť vznesená námietka premlčania v rozpore s dobrými mravmi, žalobca neuvádza ani v samotnom odvolaní.

34. Neušlo pozornosti odvolacieho súdu, že počas konania na súde prvej inštancie výsluch žalobcu bol navrhovaný k skutkovým dôvodom uplatneného nároku, keď žalobca považoval vznesenú námietku premlčania za rozpornú s dobrými mravmi. Jeho právny zástupca na pojednávaní dňa 24.4.2023 uviedol, že: „Premlčanie tak objektívnej ako aj subjektívnej lehoty je v rozpore s dobrými mravmi, a preto bolo potrebné vypočuť žalobcu, ktorý by sa mal vyjadriť k uplatnenému nároku“.

35. Výsluch žalobcu bol teda navrhovaný už k samotnému nároku na náhradu škody, a nie k dôvodom, prečo by mal súd posudzovať vznesenú námietku premlčania aj z hľadiska subjektívnej premlčacej doby za rozpornú s dobrými mravmi. Správny bol preto postup súdu v konaní, ak po zistení, že vznesená námietka premlčania je dôvodná, nevykonával ďalšie dokazovanie na preukázanie dôvodnosti a výšky žalobou uplatneného nároku vrátane výsluchu žalobcu.

36. Výsluch žalobcu k dôvodom, prečo by súd mal posudzovať vznesenú námietku premlčania za výkon práva v rozpore s dobrými mravmi tak nielenže nebol potrebný pre posúdenie (ne)dôvodnosti vznesenej námietky premlčania, ale zároveň aj z hľadiska vymedzenia, čo malo byť týmto dôkazom zistené, ide o novotu v odvolacom konaní, pretože výsluch žalobcu bol navrhovaný v prvoinštančnom konaní iba k samotnému uplatnenému nároku.

37. Ako správne uviedol žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu, pre vyriešenie otázky, či nárok uplatňovaný v žalobe je alebo nie je premlčaný, súd nepotreboval vypočuť žalobcu, keďže išlo o právnu otázku, ktorú súd vedel zodpovedať aj bez vykonania tohto dôkazu.

38. Išlo teda o prípad, že výsluch žalobcu k samotnému uplatnenému nároku, ale aj k okolnostiam uplatnenia nároku, ktoré by mohli mať vplyv na posúdenie vznesenia námietky premlčania ako výkonu práva v rozpore s dobrými mravmi, je nadbytočným dôkazom.

39. Povinnosť uskutočniť výsluch strany civilného sporu nie je absolútna a ak súd nevykoná dôkaz výsluchom sporovej strany, bez ďalšieho nedochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 30. novembra 2016 sp. zn. 1Cdo/8/2016).

40. Výsluch strany je len jedným z dôkazných prostriedkov. Civilný sporový poriadok v § 195 ods. 1 ustanovuje, že na návrh môže súd nariadiť výsluch strany o tvrdených skutočnostiach, ktoré v konaní vyšli najavo, ak ich nemožno preukázať inak; ustanovenie § 150 ods. 2 CSP tým nie je dotknuté. Výsluch strany sporu je však, ako vyplýva z § 195 ods. 1 CSP, iba podporným dôkazom (tento dôkaz môže súd vykonať iba vtedy, ak tvrdenú skutočnosť nemožno preukázať inak). Súd na návrh strany sporu nariadi vykonanie takéhoto dôkazu iba na preukázanie skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo a ktoré preukázať iným spôsobom nie je možné (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/85/2021 zo dňa 30. septembra 2022).

41. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov nevykonanie dôkazu výsluchom žalobcu nemalo za následok odňatie práva žalobcovi konať pred súdom a nemal za následok ani nesprávne rozhodnutie vo veci, najmä vzhľadom na skutočnosť, že okolnosti brániace žalobcovi včas uplatniť svoj nárok žalobou prezentoval žalobca prostredníctvom právneho zástupcu a s týmito argumentmi sa súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku riadne vypořiadal.

42. K odvolacej námietke žalobcu o nepreskúmateľnosti rozsudku z dôvodu, že súd neodôvodnil, prečo nevykonal dôkaz jeho výsluchom, odvolací súd uvádza, že súd na pojednávaní dňa 24.4.2023 (č.l. 159 spisu) uznesením zamietol vykonanie dôkazu výsluchom žalobcu, ktorý sa mal vyjadriť k uplatnenému nároku.

43. Aj keď v odôvodnení rozsudku súd neuviedol dôvod nevykonania tohto dôkazu, nemá to podľa názoru odvolacieho súdu za následok odňatie práva žalobcovi konať pred súdom, pretože z obsahu rozsudku i samotného postupu v konaní je zrejmé, že dôvodom zamietnutia tohto dôkazu bola tá skutočnosť, že tento dôkaz nebolo potrebné vykonať ani v súvislosti s plynutím subjektívnej premlčacej doby a ani z hľadiska dôvodnosti samotného uplatneného nároku na náhradu škody, teda tento postup zvolil súd z dôvodu hospodárnosti.

44. Ako už bolo uvedené vyššie, výsluch žalobcu bol navrhnutý k samotnému uplatnenému nároku na náhradu škody za situácie, že žalobca považoval vznesenú námietku premlčania za rozpornú s dobrými mravmi.

45. Keďže však súd vyhodnotil vznesenú námietku premlčania ako dôvodnú, (ne)dôvodnosťou samotného žalobou uplatneného nároku sa už nezaoberal, a preto nebolo potrebné vykonať ani výsluch žalobcu k samotnému nároku.

46. Neodôvodnenie nevykonania dôkazu síce je porušením ust. § 220 ods. 2 CSP, v zmysle ktorého súd v odôvodnení rozsudku uvedie, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy, avšak toto porušenie nenadobudlo intenzitu zakladajúcu porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces, keďže odpoveď na túto otázku (prečo súd prvej inštancie nevykonal dôkazy jeho výsluchom) mu bola poskytnutá odvolacím súdom v tomto rozhodnutí na základe ním podaného odvolania, čím bol tento nedostatok zhojený.

47. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil vrátane výroku o náhrade trov konania.

48. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Žalobca bol v odvolacom konaní neúspešný, nemá preto nárok na náhradu trov odvolacieho konania, úspešnému žalovanému trovy odvolacieho konania nevznikli, preto odvolací súd stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

49. Toto rozhodnutie prijal senátu Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 poslednej vety CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).